

บทกวีภาษาอังกฤษ มุมมองเพื่อชีวิตและประสบการณ์

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปริญญา เกื้อหนุน

บทกวีเป็นผลผลิตทางปัญญาของมนุษย์ ที่บรรจงเลือกสรร เรียบเรียงถ้อยคำให้สละสลวย กินใจ กระชับ เพื่อถ่ายทอดข้อมูลที่เป็นประสบการณ์ความคิดของตนเองไปยังผู้อ่าน เพื่อได้รับรู้เช่นเดียวกับตน หรือเพื่อกระตุ้น เราใจ หรือให้เกิดความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้น การเขียนบทกวีจึงมีความยากลำบากและปราณีตกว่าการเขียนข้อความที่เป็นร้อยแก้วมาก เพราะนอกจากบทกวีจะถ่ายทอดข้อความที่เป็นตัวอักษรไปยังผู้อ่านแล้ว ยังต้องถ่ายทอดท่วงทำนอง จังหวะ เสียง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

*The fair breeze blew, the white foam flew,
The furrow follows free.
We were the first that ever burst.
Into that silent sea.*

S.T. Coleridge

* อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ : กศ.ม. (ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เราจะเห็นว่าเมื่อเราอ่านบทกวีบทนี้ดัง ๆ เราจะมองเห็นสภาพการเคลื่อนไหวของเรือเป็นไปอย่างรวดเร็ว จะสังเกตคำที่ใช้ fair foam flew furrow follow free first หรือ breeze blew burst หรือ silent sea เป็นคำที่มีอักษรแบบเสียงเสียดสี (fricative) เหมือนกัน หรือเสียงที่พสมด้วย l (lateral) ซึ่งเสียงทั้งสองลักษณะ เป็นเสียงที่ให้ความรู้สึกวุ่นไหวลั่น ไม่ติดขัด ให้ความรู้สึกเหมือนกับการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว จะเห็นว่าบทกวีจะถ่ายทอดความหมาย ความรู้สึกต่าง ๆ ผ่านการสัมผัส ทำนอง ไปยังผู้อ่านได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เราจะเห็นว่าผลิตผลทางปัญญาที่เป็นบทกวี ที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมา เกิดขึ้นจากการเลียนแบบ (imitation) ซึ่งการเลียนแบบ ถือเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมีการเลียนแบบธรรมชาติ เลียนแบบมนุษย์ด้วยกัน เลียนแบบเสียง จังหวะ โดยใช้ตัวอักษรมาร้อยเรียง ให้คล้ายกับความรู้สึก ลักษณะการเคลื่อนไหวของสิ่งของที่ต้องการจะถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบ

The Enchoing Green.

*The sun does arise,
And make happy the skies;
To welcome the Spring;
The skylark and thrush,
The birds of the bush,
Sing louder around
To the bells cheerful sound,
While our sports shall be seen
On the Echoing Green.*

*Old Joln with white hair,
Does laugh away care,
Sitting under the oak,
Among the old folk.
They laugh at our play,
And soon they all play:
"Such, such were the joys
When we all, girls & boys,
In our youth time were seen
On the Echoing Green"*

*Till the little ones, weary,
No more can be merry;
The sun does descend,
And our sports have an end.
Round the laps of their mothers
Many sisters and brothers,
Like birds in their nest,
Are ready for rest,
And sport no more seen
On the darkening Green*

William Blake.

ในบทกวีเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึง การนำเอาประสบการณ์ของมนุษย์ มาสะท้อนให้มองเห็นสภาพชีวิตอันเป็นการลอกแบบชีวิตจริงมาถ่ายทอดให้เห็น จะเห็นว่าในบทแรกของบทกวี จะบอกถึงสภาพของอากาศ สถานที่สวยงามสดใสในช่วงฤดูใบไม้ผลิ บนพื้นสนามหญ้าอันเขียวชอุ่ม ส่วนบทที่สอง เป็นการบรรยายให้เห็นถึงภาพของคนที่นั่งได้ดั่งนก ดูการวิ่งเล่นของเด็ก ๆ ด้วยความขบขัน และคนแก่เหล่านั้น ต่างก็กล่าวว่า ขณะที่พวกเขาเป็นเด็ก ๆ ก็เป็นอย่างนี้ ส่วนบทที่สาม จะกล่าวถึงสภาพของเด็ก ๆ ที่เหนื่อยจากการวิ่งเล่น นอนหลับใหลบนตักของพ่อ แม่ เหมือนกับนกที่นอนหลับใหลในรังยามค่ำคืน

ดังนั้น บทกวีก็คือ การที่มนุษย์เลียนแบบธรรมชาติ-ลอกเลียนแบบประสบการณ์ เหตุการณ์ ความคิด ความเข้าใจ มาร้อยเรียงเป็นถ้อยคำที่เข้าใจได้ มีความไพเราะ งามใจ ถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน ให้เข้าใจตามที่เป็นจริงและตามที่ต้องการ เมื่อเราพิจารณาความหมายจากที่ได้กล่าวนี เราจะเห็นว่า กวีเป็นงานวรรณกรรมที่สะท้อนความจริงในชีวิต เหมือนกับงานวรรณกรรมประเภทอื่นๆ

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันนักศึกษาและประชาชนส่วนมาก มองเห็นว่าบทกวีภาษาอังกฤษ หรือวรรณคดีอังกฤษเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ ไม่ได้ให้สาระอะไรกับชีวิต และยังคงต่อไปอีกว่าเป็นวิชาที่ยากแก่การเข้าใจ จึงมองข้ามคุณค่าที่งดงามไปอย่างน่าเสียดาย บางคนอาจจะมองว่าเป็นวิชาที่คร่ำครึ โบราณ ไม่เหมาะสมกับยุคโลกาภิวัตน์เลย แต่ลืมคิดไปว่ามนุษย์จะอยู่ในยุคใดสมัยใด ก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีเรือนร่างเหมือนเดิม มีสมองอยู่ที่เดิม มีสองเท้า สองมือ และที่สำคัญก็คือ มีความคิด มีความรู้สึก มีอารมณ์ ที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลง หรือต่างไปจากมนุษย์ในยุคหลายพันปีที่ผ่านมา มนุษย์ยังมีความรัก ความเกลียด ความโกรธ ความอิจฉา ความโลภ และต่างๆ อีกมากมาย มนุษย์เดินอยู่บนเส้นทางเดิม แต่ในลักษณะที่อาจจะมีความแตกต่างทางวัตถุ เหตุการณ์ที่ต่างกันไปจากเดิม การเรียนรู้ทางวรรณคดีหรือบทกวี จึงเป็นเรื่องสำคัญที่หลายคนมองข้ามไป และสิ่งที่มองข้ามไปนี้ เป็นประโยชน์มหาศาลแก่ชีวิตของเรา ที่หลายคนไม่ได้ตระหนักเลย

บทกวีเป็นสิ่งที่ขัดเกลารมณ์ ความรู้สึกของมนุษย์ให้อ่อนโยน ละเอียด ลึกซึ้ง ความอ่อนโยน ละเอียด ลึกซึ้ง มีประโยชน์มากสำหรับชีวิตมนุษย์ จะช่วยให้คนที่เรียนสิ่งเหล่านี้ผ่านทางบทกวี ใช้ความสามารถทางด้านนี้ เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ทำให้เขาเข้าใจว่าทำไมผู้อื่นคิดอย่างนั้น ทำให้เขาใช้ความสามารถ มีมนุษย์สัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างดี มีผู้กล่าวว่า ความหยาบคายไม่เคยขัดเกลาลึ่งที่ขรุขระให้กลมกลิ้งได้ เหมือนกับกระดาดทราย มีแต่กระดาดเบอร์ศุนย์ หรือเบอร์หนึ่ง สามารถขัดเกลาลึ่งหยาบและขรุขระให้กลมกลิ้งนวลเนียนได้ เปรียบได้กับบทกวีหรือวรรณคดี ที่สรรค์สร้างด้วยความงดงาม จึงสามารถขัดเกลาลึ่งใจมนุษย์ให้ละเอียดลึกซึ้งงดงามได้เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนใคร่ขอทำความเข้าใจว่า ความละเอียดเป็นคุณลักษณะอย่างหนึ่งของมนุษย์ แต่เป็นคนละเรื่องกับความจุกจิกจู้จี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เป็นคุณต่อมนุษย์

บทกวีและวรรณคดี ยังให้เราเรียนรู้ชีวิตและเสริมสร้างโลกทัศน์ให้กับเรา ชีวิตของมนุษย์เรา สามารถเรียนรู้ได้จากการดำเนินชีวิตของตนเองและผู้อื่น นอกจากนั้นแล้ว ยังมีเพียงบทกวีและวรรณคดีเท่านั้น ที่แสดงให้เห็นความเป็นจริงอีกด้านหนึ่งของชีวิต ในขณะที่วิทยาศาสตร์ แสดงให้เห็นความเป็นจริงทางที่เป็นสิ่งที่สัมผัสได้ พิสูจน์ได้ บทกวีและวรรณคดีก็สะท้อนความเป็นจริงทางจิตใจ ความรู้สึก ความรัก ความชัง ความเศร้าใจ ถึงแม้ว่า ความรัก ความโกรธ ความเกลียดเหล่านี้ ไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยการบอกปริมาณ จำนวนสถิติอย่างทางวิทยาศาสตร์ ว่าคนเป็นเอดส์มีจำนวนเท่าไร คนที่เป็นโสเภณีมีมากน้อยเพียงใด แต่วรรณกรรมและบทกวีก็สามารถบอกความเป็นจริงได้ว่า เส้นทางไปสู่ความเป็นเอดส์ของพวกเขาเป็นอย่างไร ชีวิตที่เดินไปสู่ความเป็นผู้หญิงขายตัวเป็นอย่างไร เขาต้องทุกข์ทรมานกับชีวิตของเขาเพียงใด แม้ว่าความเศร้าโศกกับชีวิตอันเลวร้ายที่เกิดขึ้น ไม่สามารถ ชั่ง ตวง วัด ว่ามีปริมาณเท่าใด หรือความรัก ความเสียสละ ที่คนบางคนหยิบยื่นให้คนรัก พ่อ แม่ หรือพี่น้อง มี

ปริมาณเท่าใด แต่เราก็สัมผัสได้ในงานวรรณกรรมหรือบทกวี ซึ่งในชีวิตจริงตัวผู้ประสบการณเอง สามารถสัมผัสความจริงในด้านนี้ได้คนเดียวเท่านั้น ไม่มีผู้อื่นเข้าใจลึกซึ้งได้อย่างเขา แต่บทกวีหรือวรรณกรรม สามารถถ่ายทอดชีวิตในมุมนี้ได้ เหมือนความเป็นจริงของชีวิต ขอให้ผู้อ่านลองพิจารณาบทกวีข้างล่างนี้ แล้วถามตนเองว่าเขาพูดถึงเรื่องอะไร ผู้เขียนบทกวีนี้ รู้สึกอย่างไร ในชีวิตจริงนั้น มีความรู้สึกดังกล่าวปรากฏอยู่หรือไม่

*My love is like a red red rose
That's newly sprung in June:
My love is like the melody
That's sweetly played in tune.*

*So fair art thou, my bounie lass,
So deep in love am I :
And I will love thee still, my dear,
Till a' the seas gang dry.*

*Till a' the seas gang dry, my dear,
And the rocks melt wi' the sun:
And I will love thee still my dear,
While the sands o' life shall run.*

*And fare thee weel, my only love,
And fare thee weel awhile!
And I will come again, my love,
Tho' it were ten thousand mile.*

Robert Burns.

เราจะเห็นว่าบทกวีบทนี้ บอกถึงความรักของชายหนุ่มที่มีต่อหญิงสาวมาก ๆ ซึ่งความเป็นจริงดังกล่าว ก็ปรากฏอยู่ในทุกตัวคน เราจะเห็นว่าบทกวีหรือวรรณกรรม จะบอกความจริงในด้านความรู้สึก ความคิด อารมณ์ของมนุษย์ให้กับผู้อ่าน ซึ่งเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ทางอ้อมเกี่ยวกับชีวิต ให้เราเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ได้มากขึ้น เมื่อเราได้ไปประสบความเป็นจริงในชีวิต เราสามารถปรับตัวและแก้ปัญหาได้ดีกว่าและง่ายกว่า เพราะวรรณกรรมหรือบทกวี ก็ได้สะท้อนถึงสาเหตุ ผลของเหตุการณ์ และพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ซึ่งจะทำให้เรารู้วิธีแก้ไขและป้องกันมากขึ้น

บทกวีและวรรณกรรม จะถ่ายทอดประสบการณ์ของมนุษย์ ทั้งในด้านที่ประสบความผิดพลาดและประสบความสำเร็จ แต่ก็จะไม่บอกว่า สิ่งนั้นถูกหรือผิด นักกวีและวรรณกรรม ทำหน้าที่เพียงแต่ตีแผ่ข้อมูลให้ผู้อ่านได้รู้ความเป็นจริงต่าง ๆ ของมนุษย์ ของสังคม ของธรรมชาติ ของโลก ว่าเป็นอย่างไร ผู้อ่านจะต้องเป็นผู้เลือกสรร และตัดสินใจเอาเองว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นอย่างไร

*I met a traveler from an antique land
Who said; Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. Near them, on the sand,
Half sunk, a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkle lip, and sneer of cold command,*

*Tell that its sculptor well those passions read
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed:
And on the pedestal these words appear:
"My name is Ozymandias, King of Kings:
Look on my works, Ye mighty and despair!
Nothing beside remains. Round the decay
Of that colossal wreck, boundless and bare
The lone and level sand stretch far away.*

Percey Bysshe Shelley.

เราจะเห็นว่าบทกวีบทนี้ สะท้อนให้เห็นถึงกษัตริย์ผู้เป็นเผด็จการ บ้าอำนาจ ต้องการรักษานามานาจของเขาไว้ แม้ว่าเขาได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ความเป็นจริงอันเป็นสากลในชีวิตก็คือ ไม่มีอำนาจหรือสิ่งใดในชีวิตเรายังยืนถาวร ซึ่งเราทุกคนก็ควรเข้าใจในความเป็นจริงข้อนี้ และสามารถนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ พร้อมทั้งเป็นการแนะนำ ให้ข้อคิดกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องและเข้าใจชีวิตมากขึ้น

บทกวีและวรรณกรรม ได้สะท้อนความเป็นจริงในชีวิตในทุก ๆ ด้าน ที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถเจาะทะลุทะลวงเข้าไปได้ เมื่อเราอ่านบทกวีเราจึงได้รับรู้ เรียนรู้ความจริงในคำนั้นได้ อีกทั้งเข้าสู่ความเป็นจริงที่อยู่ภายในจิตใจของมนุษย์มากขึ้น นักกวีหลายคน ได้เขียนบทกวีเกี่ยวกับความรัก ความรักเป็นสิ่งที่มีความสำคัญประโยชน์กับมนุษย์และสังคมเรา ถ้าหากขาดความรัก โลกนี้คงอยู่ไม่ได้ จะต้องล่มสลาย บั่นบ่วนมาก ที่กล่าวถึงความรักนี้ หมายถึงว่าเป็นความรักที่แท้จริง เราลองพิจารณาบทกวีที่สะท้อนความรักดังต่อไปนี้

Enduring Treasures

*Love views each day
with eager eyes _ _ _
with wonder and surprise,
with fresh delight
in simple pleasures*

*Love dreams its dreams
and dries its tears
and through the busy years:
gathers bright,
enduring treasures.*

Babara Burrows

*Love puts the beauty
in everyday things
The comfort in a touch,
The music in a word,
The warmth in a home,
The joy in a memory,
The "we" in a dream.*

Karen Raun.

มีกวีหลายคนได้เรียกร่องความยุติธรรม ความเสมอภาค เสรีภาพ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นตั้งแต่มีสังคมมนุษย์มาจนถึงปัจจุบันนี้ และมีเสียงสะท้อนทั้งในรูปบทกวีและบทเพลงมากมาย แต่ดูเหมือนว่าคำตอบก็ยังคงอยู่ในสายลม ยังคงเป็นปัญหาที่ไม่จบสิ้น สำหรับมนุษยชาติ บทกวีต่อไปนี้ สะท้อนความรู้สึกของเด็กคนหนึ่ง ที่เขามีต่อความยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับเขา ซึ่งปัจจุบันนี้ยังดำรงอยู่ในเรื่อง เกี่ยวกับการแบ่งสีผิว

The Little Black Boy.

*My mother bore me in the southern wild,
And I am black, but O! my soul is white;
White as an angel is the English child,
But I am black, as it bereaved of light.*

*My mother taught me underneath a tree,
And sitting down before the heat of day,
She took me in her lap and kissed me,
And pointing to the east, began to say:*

*"Look on the rising sun : There God does live,
And gives his light, and gives his heat away;
And flowers and trees and beasts and men receive
Comfort in morning, joy in the noonday.*

*"And we are put on earth a little space,
That we may learn to bear the beams of love;
And these black bodies and this sunburn face
Is but a cloud, and like a shady grove.*

*"For when our souls have learn the heat to bear,
 The cloud will vanish; we shall hear his voice,
 Saying : "Come out form the grove, my love and care,
 And round my golden tent like lambs rejoice"
 This did my mother say, and kissed me;

 And this I say to little English boy :
 When I from black and he form white cloud free,
 And round the tent of God like lamb we joy,
 I'll shade him from the heat, till he can bear
 To lean in joy upon our father's knee;
 And then I'll stand and stroke his silver hair,
 And be like him, and he will then love me*

William Blake.

ในชีวิตมนุษย์มีความเป็นจริงที่เป็นสากลดำรงอยู่หลายประการ ความเป็นจริงบางอย่างคนเราไม่ได้ตระหนัก เพราะเป็น
 เส้นผมบังภูเขา อาจจะมองไม่เห็นความเป็นจริงดังกล่าว แต่การเรียนรู้เข้าใจถึงความเป็นจริงดังกล่าวนี้ จะทำให้มนุษย์ตระหนัก
 และระมัดระวังในการใช้ชีวิตมากขึ้น

To Daffodils

Fair daffodils, we weep to see
 You haste away so soon;
 As yet the early - rising sun
 Has not attained his noon.
 Stay, stay,
 Until the hasting day.
 Has run
 But to the even - song.
 And having prayed together, we
 Will go with you along.

 We have short time to stay, as you;
 We have as short a spring,

As quick a growth to meet decay,
 As you, or anything.
 We die.
 As your hours do, and dry
 Away
 Like to the summer's rain,
 Or as the pearls of mornings dew,
 Ne'er to be found again.

Robert Herrick.

กวีได้เปรียบเทียบชีวิตมนุษย์ของเราว่าสั้น เหมือนกับดอกแดฟโฟดิล ที่มีชีวิตอยู่ไม่นาน เช่นเดียวกับน้ำค้างยามเช้า ซึ่งทำให้เราต้องคิดคำนึงว่า เราไม่ได้มีชีวิตยาวนานเลย อันเป็นการเตือนสติ ให้เราได้คิด ได้ใช้ชีวิตอย่างมีสาระ

ในชีวิตของมนุษย์เรา ยังได้ประสบกับหลายสิ่ง หลายอย่าง บางครั้ง เราพบโลกในมุมมืด สกปรกโสโครก แต่บางครั้ง ก็มีมุมที่งดงาม สดใส กวีก็ถ่ายทอดโลกทั้งดงามนี้ให้เราได้ซาบซึ้ง ประทับใจเช่นกัน

I wandered Lonely as a Cloud

I wandered lonely as a cloud
 That floats on high o'er vales and hills,
 When all at once I saw a crowd,
 A host, of golden daffodils;
 Beside the lake, beneath the trees,
 Fluttering and dancing in the breeze.

 Continuous as the stars that shine
 And twinkle on the milky way,
 They stretched in never - ending line
 Along the margin of a bay :
 Ten thousand saw I at a glance,
 Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced; but they
 Out - did the sparkling waves in glee:
 A poet could not but be gay,
 In such a jocund company :
 I gazed - and gazed - but little thought
 What wealth the show to me had brought :

 For oft, when on my couch I lie
 In vacant or in pensive mood,
 They flash upon that inward eye
 Which is the bliss of solitude;
 And then my hearts with pleasure fills,
 And dances with the daffodils.

William Wordsworth.

Wordsworth ได้ถ่ายทอดความงามของดอกไม้ที่ขึ้นเต็มเป็นพื้น ขาวทอดตามชายฝั่งทะเลดูงดงาม ไหวโอนอนไปตามสายลม เหมือนกับหัวของคนที่เคยรำโยกเยกไปมาอย่างสนุกสนานรื่นเริง
ประสบการณ์ต่าง ๆ นักกวีมักจะถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้คิดและฟัง เพราะบางครั้งเป็นบทเรียนในชีวิตของคนรุ่นก่อน

When I Was One - and - Twenty

When I was one - and - twenty

I heard a wise man say,

"Give crowns and pounds and giuineas

But not your heart away;

Give pearls away and rubies

But keep your fancy free."

But I was one - and - twenty,

No use to talk to me.

When I was one - and - twenty

I heard him say again,

"The heart out of the bosom.

Was never given in vain;

"Tis paid with sighs a - plenty

And sold for endless rue."

And I am two - and - twenty,

And oh, 'tis true, 'tis true.

A.E. Housman.

จะเห็นวาทกวีนี้ เตือนคนหนุ่มสาวไม่ให้รักพรำเพ้อกับคนทุกคน แต่จงมอบใจให้กับคนที่พิเศษเท่านั้น แต่ชายหนุ่มไม่เชื่อฟัง เขามีความมั่นใจในตนเอง ไม่เชื่อฟังคนมีประสบการณ์สั่งสอน จึงต้องพบกับความเจ็บปวด ร้าวใจ ประสบการณ์ที่เขาประสบกับตนเอง ก็พบว่าความจริง ซึ่งบางเรื่องก็ไม่สามารถจะเรียกกลับคืนได้อีก มีแต่ผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมา เรื่องนี้จึงสอนเราไม่ให้เป็นคนใจร้อน ต้องฟังคำตักเตือนของผู้ใหญ่บ้าง

กวีบางคนได้เขียนบทกวีขึ้น เพื่อความขบขันและเพื่อเสียดสีมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งก็มีความจริงดังกล่าวนั่นอยู่

Resume

*Razors pain you;
River are damp;
Acids stain you;
And drugs cause cramp.*

*Guns aren't lawful;
Nooses give;
Gas smells awful
You might as well live.*

Dorothy Parker.

จะเห็นว่า คนคนนี้พยายามจะฆ่าตัวตาย แต่ก็มีปัญหาเกี่ยวกับวิธีฆ่าตัวตาย เช่น จะใช้มีดโกนก็กลัวเจ็บ กระโดดน้ำตายก็กลัวเปียก ถ้าใช้น้ำกรดก็กลัวว่าจะสกปรก ใช้น้ำก็กลัวปวดท้อง ใช้น้ำเชือกผูกคอ ก็ไม่เอากลัวเชือกจะหลุด ใช้น้ำแก๊สก็กลัวเหม็น ก็เลยไม่ฆ่าตัวตายดีกว่า ผู้อ่านจะเห็นว่า มีความจริงบางอย่างเกี่ยวกับมนุษย์แฝงอยู่ในบทกวีนี้

บทกวียังได้สะท้อนความจริง ความคิดของมนุษย์หลายประการ ที่เราอาจมองไม่เห็น

The Glove and the Lions

*King Francis was a hearty king, and loved a royal sport,
And one day as his lions fought, sat looking on the court;
The nobles filled the benches, and the ladies in their pride,
And 'mongst them sat the Count de Lorge, with one for whom he sighed:
And truly 'twas a gallant thing to see that crowning show,
Valour and love, and a king above, and the royal beasts below.

Ramped and roared the lions, with horrid laughing jaws;
They bit, they glared, gave blows like beams, a wind went with their paws;
With wallowing might and stifled roar they rolled on one another,
Till all the pit with sand and mane was in a thunderous smother;
The bloody foam above the bars came whisking through the air;
Said Francis then, "Faith, gentlemen, we're better here than there."*

*De lorge's love o'erheard the King a beauteous lively dame
With smiling lips and sharp bright eyes, which always seemed the same;
She thought, the Count my lover is brave as brave can be;
He surely would do wondrous things to show his love of me;*

*King, ladies, lovers, all look on; the occasion is divine;
 I'll drop my glove, to prove his love; great glory will be mine.
 She dropped her glove, to prove his love, then looked at him and smiled;
 He bowed, and in a moment leaped among the lions wild:
 The leap was quick, return was quick, he has regained his place,
 Then threw the glove, but not with love, right in the lady's face.
 "By God" said Francis, "rightly done!" and he rose from where he sat:
 "No love, quoth he, "but vanity, sets love a task like that."*

Leigh Hunt.

เราจะเห็นว่า ผู้หญิงคนนี้ ทดสอบความรักของเธอด้วยการโยนถุงมือลงไปในสนาม เพื่อดูว่าคนรักของเธอรักเธอเพียงใด Count de Lorge ได้ลงไปเก็บถุงมือของเธอ ในสนามสู้สิงห์โต แล้วก็โยนถุงมือใส่หน้าผู้หญิงคนนั้น ที่เขาทำเช่นนี้ เพราะเขาเห็นว่า การทดสอบความรักของผู้หญิงคนนั้นไม่ถูกต้อง ซึ่งเขาอาจจะตายในกรงสิงห์โตก็ได้ เธอคิดผิดที่ทดสอบความรักของเธอเช่นนั้น

นอกจากนี้ ก็ยังได้สะท้อนอารมณ์ของคนหลายแบบ นอกจากอารมณ์รัก หึง อารมณ์เกลียดก็จะสะท้อนให้เห็นได้ดังในบทกวีบทนี้

A POSION TREE

*I was angry with my friend :
 I told my wrath, my wrath did end.
 I was angry with my foe :
 I told it not, my wrath did grow.
 And I water'd it in fears,
 Night & morning with my tears;
 And I sunned it with smiles,
 And with soft deceitful wiles.*

*And it grew both day and night,
 Till it bore an apple bright;
 And my foe beheld it shine,
 And he knew that it was mine,
 And into my garden stole
 When the night had veil'd the pole:
 In the morning glad I see
 My foe outstretch'd beneath the tree.*

William Blake.

จะเห็นว่าเมื่อเขาโกรธกับเพื่อน เขาก็บอกความในใจกับเพื่อน ความรู้สึกโกรธก็หายไป แต่เขาโกรธกับศัตรู เขาเก็บความโกรธนั้นไว้ภายในจิตใจ วันเวลาผ่านไป ความโกรธก็พอกพูนมากมาย จนเขามาศัตรูของเขาในที่สุด อย่างไรก็ตามอารมณ์โกรธ นอกจากจะทำลายผู้อื่นแล้ว ยังทำลายตนเองอีกด้วย จิตใจก็ไม่มีความสุข มีแต่ความอาฆาตมาดร้ายอยู่เสมอในจิตใจ การให้อภัยและความรัก จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตมนุษย์

ชีวิตมนุษย์เราในโลกนี้ ดำเนินไปท่ามกลางเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้น แต่สิ่งเหล่านี้ ใ้ว่าผู้คนจะรับรู้ความรู้สึกต่าง ๆ นานาของเรา แต่ละคนอาจจะดำเนินชีวิตไปโดยไม่ได้นึกถึงว่า คนอื่นจะมีความรู้สึกอย่างไรที่มีมากมาย ซึ่งก็เป็นธรรมดาของโลก และสังคม

Break, Break, Break

Break, break, break,

On thy cold gray stones, O Sea!

And I would that my tongue could utter

The thoughts that arise in me.

O well for the fisherman's boy,

That he shouts with his sister at play!

O well for the sailor lad,

That he sings in his boat on the bay!

And the stately ships go on

To their haven under the hill;

But O for the touch of a vanished hand,

And the sound of a voice that is still!

Break, break, break,

At the foot of thy crags, O Sea!

But the tender grace of a day that is dead

Will never come back to me.

Alfred, Lord Tennyson.

จะเห็นว่าชายคนนี้ได้เสียคนที่เขารักไป เขามายืนดูคลื่นที่ซัดเข้าฝั่ง เห็นเด็กชาวประมงที่ตะโกนเล่นอยู่กับพี่สาว หรือหนุ่มชาวประมงร้องเพลง ขณะที่เรือแล่นเข้าฝั่ง คนเหล่านี้ไม่ได้รับรู้ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาด้วยว่าเขาารู้สึกอย่างไร ทุกชีวิตก็ดำเนินไปตามวิถีทางของเขา

บทกวีได้สะท้อนชีวิตของมนุษย์ในมุมต่าง ๆ มากมาย ประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก การอ่านบทกวีก็เหมือนกับเป็นทางลัดในการศึกษาชีวิตของมนุษย์ ให้เข้าใจชีวิตมนุษย์ เข้าใจสังคมมากขึ้น เราสามารถป้องกันความผิดพลาดในการดำเนินชีวิตของเรา ส่งเสริมหนทางที่ดีให้เกิดขึ้นในชีวิต ป้องกันหนทางที่เสียหายไม่ให้เกิดขึ้นได้ การศึกษาบทกวี ควรมีจุดมุ่งหมายดังกล่าว จึงจะช่วยให้ความหมายของการศึกษา มีความหมาย และมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ศึกษา เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต เสริมสร้างโลกทัศน์ให้กว้าง สร้างประสบการณ์ให้กับเราอย่างมีคุณค่า □□

References

- Alexander, L.G. **Poetry and Prose Appreciation for Overseas Students.** London : Longmans, 1966.
- Kazin, K.L. **The Portable Blake.** Middlesex : Penguin Books, 1977.
- Knickerbocker, K.L. and Reminger, H. Willard. **Interpreting Literature.** New York : Holt, Rinehart and Winston, 1978.
- Loots, Babara Kunz. **Happy Anniversary.** New York : Hallmark Cards Inc; 1976.
- Murphy, M.J. **Understanding Unseen : An Introduction to English Poetry and English Novel for Overseas Students.** London : George Allen and Unwin, 1972.
- Satit Srikhwa. **Selected English Poetry.** Mahasarakham Teachers' College, 1988.

อภินันทนาการ

จาก

สำนักกฎหมายนิติวิทยาการ

ที่ปรึกษากฎหมายและทนายความ

๕๐๓ อาคารเค เอส แอล ทาวเวอร์ ชั้น ๕ ถนนศรีอยุธยา แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๖๔๒-๖๑๑๑ - ๓ แฟกซ์ ๖๔๒-๖๑๑๒